

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

"איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאותם" (א נ"ב)

אפשר לומר בזה, דאף שעיקר תפקיד האדם הוא ב'איש על מחנהו' - עבודתו ותפקידו הוא, אך עם זאת ישנה גם העבודה להאיר לשני ולזולת, וזהו: 'איש על דגלו' - 'דגל' - מלשון הגבהה והרמה, נס להתנוסס. וכלשון הרמב"ן עה"פ: 'ובני ישראל יוצאים ביד רמה - שעשו דגל ונס להתנוסס'. שעבודת איש הישראלי הוא הוא בשני הבחינות; להגביהה, לרומם ולהאיר לזולת. בנוסף עיקר העבודה - של: 'איש על מחנהו'. וכחמשכו של כתוב: 'לצבאתם', להאיר לכלליות בית ישראל. ויעוין בליקוטי הלכות (נטי"י לסעודה ו'): על ענין הדגלים שהם בבחינת הקיבוץ של ישראל, שצריך כל אחד להאיר הדעת הקדוש בחבירו.

"איש על דגלו" (ב ב)

במדרש, 'דגלו עלי אהבה'. ואפ"ל: דגלו לשון דילוג, וזהו 'איש על דגלו'. ע"ד הכתוב (מלכים א ב): 'וחזקת והיית לאיש', דלהיות איש - צריכים לכך חיזוק מיוחד, והחיזוק הוא דרך 'ודגלו' - לדלג ולבלי להסתכל על הקשיים והמניעות. ובדבריו ב'חיי מוהר"ן' (רטו): 'אשרי כשזוכין לקפץ ולדלג על כל המניעות וזוכין לגמור ולעשות איזה עובדא טובה'. וזהו: 'איש על דגלו' דחיזוק של 'איש' - 'והיית לאיש' - תלוי בדגלו - לשון דילוג.

"ויהיו בני יראון בכור ישראל" (א. כ)

לכאורה קשה; מה חידש הכתוב בכך שהדגיש: 'שראובן בכור ישראל, הרי דבר זה ידוע וברור?' אך י"ל שאף שראובן נכשל בהחלפת יצועי אביו, בכל זאת נשאר בכור ישראל: 'בני בכורי ישראל'. וכדבריהם (סנהדרין מ"ד ע"א): 'ישראל אף על פי שחטא ישראל הוא', בכל מצב, זמן ועת נשארים בנים בכורים לאבינו בשמים.

"ויפקדם במדבר סיני" (א י"ט)

ויפקדם - מלשון: 'פקידה' - גאולה. שאנו כה מקוויים אליה 'פקד פקדתי', תלויה ועומדת במידת ה'ענווה', הרומזת 'למדבר סיני', שהשפיל את עצמו (מד"ר נשא). וכדבריהם (סנהדרין צח): 'אמר רב זערי אמר רבי חנינה אין בן דוד בא עד שיכלו גסי רוח מישראל'. וכן הוא באותו הדרך, גאולתו הפרטית של כל אחד מישראל, ה'פקדתי' הפרטי תלויה בכך. 'שבשפלנו זכר לנו' שע"י שפלותו של האדם זכור יזכרו ה' לטובה (תיקוני זהר ח' כא). ובאבות דרבי נתן (פ"י): 'כל מי שדעתו שפילה עליו הקב"ה מצילו מן הפורענויות שבעולם'. ובליקוטי מוהר"ן (תורה ע"ב לתינא): עיקר התחיה דלעתיד בתחיית המתים, יהיה רק למידת השפלות שיש לכל אחד.

"הקרב את מטה לוי" (ג ו)

במדרש: 'צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון יגשה'. ובדברי היב"על שם טוב' (על התורה), דינשם שני מיני צדיקים, האחד תמיד דבוק בהשי"ת ועושה עבודתו המוטלת עליו, אבל הוא צדיק רק לעצמו ולא לזולתו, כלומר שאינו משפיע מצדקתו לאחרים. ואילו השני משפיע על זולתו ומקושה רחוקים מהשי"ת. וזהו הנמשל ל'יארז', שאמרו רבותינו שאינו עושה פירות, שיחזיר אחרים למוטב, ויפרו וירבו צדיקים בעולם, אלא 'ישגה' - ומרבה שכרו. אבל הצדיק השני נמשל לתמר העושה פירות, וזהו 'כתמר יפרח' - שהוא מוציא יקר מזולל ומפריח ומרבה הטוב בעולם. וצדיק זה נקרא 'בעל תשובה' ובמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, ר"ל שהוא בעל אודון על התשובה כי החזירם למוטב. והלוויים היו בבחינת צדיק כתמר יפרח. ע"כ.

ואפ"ל בדבריו דתיבות 'הקרב את מטה לוי' (עם האותיות והתיבות) בגימ' 'בעל תשובה' (עם האותיות והכולל) דזהו עבודתם של בני לוי, כדבריו.

"ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו"

באם הקדושה נבלע, היא נעלמת, או אז ומתו רח"ל. כי עיקר החיים הנצחיים הוא ע"י הקדושה. וכמובא ע"כ בארכה בזוה"ק, ובספרי אמת.

אף גם ב"אדמה" - בארציות - אפשר למצוא: סדר, יופי, וטריות (פרישקו"ט)...
"ואזכה להכיר אותך בכל המקומות שבעולם, ובכל דרגא ודרגא שבעולם. כי לית אתר פנוי מינדך"!
(ליקוטי תפילות)

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה כמשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"קרואי העדה" (במדבר א טז)

המוזמנים התארחו בטרקלין המפואר באומן

היה זה הנגיד הידוע מחסידי ברסלב רבי אבא"לה, שפירז מצדקתו לענייני רבינו, ובתמיכתו הרבה לחסידים בעיר אומן ומחוצה לה.

בין חסידיו וצדקתיו שעשה - חששה זוגתו שגם באה ממשפחה עשירה מאוד - היא הייתה אחותו של היה עורך סעודה עשירה של מאכלי חלב לכלל העדה, ציבור המתפללים - לאחר לילה מלא וגדוש בתורה ובתפילה, בחיות ובהתלהבות של חג השבועות.

היה לו לרבי אבא"לה בתוך ארמון ביתו, אולם גדול מפואר ומקושט ביופיו המיוחד, עם רהיטים יקרים מאוד - ושם היה מכין את סעודת החג לתושבי העיר אומן.

והיה זה שנה אחת בחג השבועות, לאחר שרבי אבא"לה הכין את סעודת החג המפוארת באולם הגדול והמפואר שבביתו, חששה זוגתו שגם באה ממשפחה עשירה מאוד - היא הייתה אחותו של "זייטשיק" העשיר הנודע מהעיר קייב. שלא יוזקו הרהיטים והכלים היפים שהיו בטרקלין זה, וכן שזה לא יתלכלך, לקחה והעבירה את השולחנות לחדר הסמוך, שגם היה גדול ויפה ומרווח.

כאשר שב רבי אבא"לה, מהתפילה בבוקר יחד עם כלל הציבור שליווה אותו, וראה שהטרקלין נעול, והסעודה עברה לחדר אחר ליד האולם, לא הסכים לכך, בהתבטאותו: "בשביל מי יש לי את הטרקלין המפואר הזה, לא עבור האנשים האלו! ?

וכשהיה החסיד רבי לוי יצחק בנדר שח מרבי אבא"לה העשיר, היה מוסיף עובדה נוספת להיווכח בצדקותם של החסידים. וכך סיפר: היה זה פעם שרבי אבא"לה ערך חתונה מפוארת כדרכו לאחד מצאצאיו. ובאמצע החתונה, בו נוכחו אנשים חשובים ונגידים, לקח דלי של מים ושפך במעט על עצמו וזעק: 'קאט איז מען מטהר אבא"לע...'. - הנה מטהרים כבר את אבא"לה...'. הנה כי כן העשירות לא סנוררה את עיניו מלחשוב על התכלית הנצחית, ולרכוש קניינים נצחים בזה העולם.

"ויתילדו למשפחותם לבית אבותם" (במדבר א. יח)

זכות אבות בסערת הים !

חודש אדר שנת תקנ"ט, רבינו עוזב את ארץ ישראל - לאחר שהות של כחצי שנה, בה השיג השגות גבוהות ורוממות. בעת ששה רבינו בספינה, שחנתה ב"אדאל", פרצה לפתע סערה חזקה שקרעה את הבלב הקושר את הספינה למעגן, והספינה נזרקה היממה בעצמה רבה, וטולטלה על ידי רוח סערה. כל אותו הלילה נאבקה הספינה עם הגלים הסוערים, והסכנה הייתה גדולה. בבוקר כשנח הים מזעפר, הבחינו מלחי הספינה לאכזבתם הרבה, כי בעת הסערה טולטלה הספינה אחורנית, והולכת היא וקרבה שוב לעיר "עכ"ה.

ובינתיים התחוללה שוב סערה גדולה, כשמי הים החלו להציף את הספינה. וראם לא די בסכנה זו, החל להתקדם מן האופק עב שחור, שגם זה הגדיל את הסכנה - עב זה הוא בכדי לקלוט מים, ואז טובעת כל ספינה הנמצאת בקרבת מקום.

וברגעים קשים אלו, פנה תלמידו ומלווה של רבינו אל פני רבינו, בהתחננו על נפשו שיתפלל להעברת רוע הגזירה... בתחילה השיב רבינו, שהוא כעת במוחין דקטנות, ואינו יכול להתפלל.

אך מיד המשיך ואמר: בלית ברירה אעשה דבר שלא עשיתי מעודי. וכך הייתה תפילתו: השם יתברך יודע האמת, כי לא השתמשתי מעודי ב'זכות אבות', ברם עתה בלית ברירה בשעת הסכנה העצומה, מבקש אני, ריבונו של עולם, עזרני בזכות סבי רבי ישראל בעל שם טוב ! בזכות סבתי אדל ! ובזכות הסבא רבי נחמן מהורדנאק!

וכך כאשר נראה היה שפסחה תקוה, הגיעה הישועה ממקום בלתי צפוי. רוח הסערה גברה, היא נטלה את הספינה והפליה עמה הרחק מעבר לעב הענן. וכן נפקחו עיניהם של קברניטי הספינה, והם מצאו את הפירצה ממנה חדרו המים לספינה, כיון שכך, שחטו פר ובפרוותו סתמו את החור. ובינתיים גם הסערה פסקה והים נח. והיה זה בערב שבת - כשרבינו עמד לומר את המזמור: שנהגים לומר במנחה: "יורדי הים באניות. המה ראו מעשי ה' ונפלאותיו במצולה. ויאמר ויעמד רוח סערה ותרומם גליו, יעלו שמים ירדו תהומות... יקם סערה לדממה ויחשו גליהם, וישמחו כי ישתוק... יורו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם..."

"וכלי הקודש" (במדבר ג. לא)

שאֵיבַת כּוֹחוֹת מֵהַצִּיצִית

היה זה החסיד רבי בערל ווארשיווער הי"ד, שהיה בין היעשרים ושבעי החסידים באומן שנלקחו על ידי שלטון הרשע למאסר, ונעקדו על קידוש השם בערבות סיביר.

ובעת החקירות שחקרוהו ועינו אותו בצורה אכזרית וקשה עד למאוד, עד שגם החוקרים בעצמם התפלאו מגבורתו, ושאלוהו: מאין שואבים כאלו כוחות - לעמוד איתן בחקירות קשות כאלו, ועוד גם לא לסור כלום מדרך התורה והמצוות.

הפשיל לפנייהם רבי בעריל את מעילו, וגילה להם את כנף ציציותיו, תפסס, והראם לפנייהם ואמר: מהם שואבים אנו את כוח עמידתנו...

מִן הַפֶּאָר הַהַא יִשְׁקוּ הַתּוֹרָה ! חֶשֶׁק הַתּוֹרָה

לְיָדִים יָקָרִים ! מתקרבים אנו לחג השבועות, זמן 'קבלת התורה'. שבו אנו יכולים ומסגלים להתחדש במתיקות למוד תורתנו הקדושה.

נשפיל לנצל זמן נעלה זה, להתחדשות בלמוד התורה, וביותר בימי הנצרות, שחקמינו הקדושים הפליגו במעלת למוד של: 'אָרְסָא דִּינְקוּתָא' למוד התורה של ילדים, שְׁזָה לא נשכח, ונְחָרְט לַעַד.

רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב, נצל את ימי ילדותו - לעסק ולמוד תורתנו הקדושה. כבר כשהיה ילד קטן בא עם הצעה לרבו: 'שְׁחִיתוּ ונפשו חשקה בתורה, מוכן הוא להוסיף לו על דמי שלב מודו, ועל סכום של 'שלושה ג'ולדים' - מטבע בימים ההם, עבור כל דף מהמקרא ש'למד עמו, מלבד מה שלומדים בחי"ד. 'מאין לך בני קסף לשלם'? שאל המלמד את הילד הקטן.

"מדי פעם אני מקבל כמה פרוטות מאמי, לקנות עוגיה, פרי, וכדומה, ואיני זקוק לממתקים אלו... משתוקק אני ללמד עוד ועוד. ואם אכל מהדמי פיס להוסיף ולהתעלות עוד בלמוד התורה זה עדיף אצ"ל' השיב נחמן הקטן.

גם אנו נלמד להתמסר לתורה, בכל לבנו ונפשנו. מחג השבועות נקבל על עצמנו מחדש את התורה - פעם ישראל אז, ונכרי: 'נעשה ונשמע'.